

[Aksel Larsen.]

hindre de ærede Medlemmer i i Dag, Tirsdag, at stemme for det samme Kravs Gennemførelse, som de selv var med til at rejse i Lørdags, og jeg anbefaler indtrængende, at de gør det.

Arbejds- og Socialministeren (Kjærbo):

Jeg maa gentage, hvad jeg udtalte ved Lovforslagets første Behandling: at egentlige Ændringer i Loven om Arbejdsløshedsforsikring overvejes i dette Øjeblik i det Udvalg, der er nedsat, og som har til Opgave at se paa en Revision af hele den sociale Lovgivning. I øvrigt maa jeg tilføje, at Regeringen selvfølgelig er opmærksom paa hele Situationen, saaledes som den er i Øjeblikket — baade for Arbejdsløshedskasserne og de forsikrede —, og vil tage de Skridt, som Regeringen finder fornødne for at kunne komme de arbejdsløse og Kasserne til Hjælp, hvis en saadan Hjælp er fornøden.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg skal tillade mig at erindre den højtærede Minister om, at det er langt over 2 Maaneder siden de første Arbejdere begyndte at falde for Maksimum af de Dage, de kunde faa i indeværende Understøttelsesperiode. Endvidere tillader jeg mig at erindre den højtærede Minister om, at fra og med Begyndelsen af Maj var det Arbejdsmændene, der stod for Tur, og at ikke alene i Hundredvis, men i Tusindvis af arbejdsløse Arbejdsmænd er faldet for Bestemmelserne, saa at de ikke mere kan faa vedtægtsmæssig Understøttelse, men er henvist til Socialkontorerne. Dag for Dag og Uge for Uge stiger Antallet. Disse Mennesker kan ikke blive hjulpet ved nok saa mange Udtalelser fra Ministeren om, at han overvejer Sagen — saadanne Udtalelser fik vi ogsaa for en Maaned siden —, og de kan heller ikke blive hjulpet af en Henviisning til et Udvalg, der sidder og funderer over, hvordan man i øvrigt skal komme til at ødelægge Socialreformen. Det, den højtærede Minister her er fremkommet med, er altsaa ikke noget Argument for Afvisning af vore Ændringsforslag.

Jens Thomsen: Jeg skal ikke sige noget om de stillede Ændringsforslag, men jeg ønsker at stille et Spørgsmaal til Arbejds- og Socialministeren. Vi fra min Gruppe har ikke noget imod, at den sædvanlige Hjælp til Arbejdsløshedskasserne bliver lov-

fæstet, men jeg synes, at der paa adskillige Omraader burde tilvejebringes en større Smidighed, saaledes at en Arbejder lettere kunde gaa fra et Fag til et andet. Det er godt nok at give Arbejdsløshedskasserne Adgang til at faa Laan for at komme over Vanskelighederne, men jeg synes, det var bedre, hvis man kunde aflaste Arbejdsløshedskasserne i nogen Maade. Derfor tillader jeg mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om der ikke var Mulighed for at tilvejebringe en større Smidighed.

Jeg vil gerne nævne et bestemt Eksempel. Jeg kender en Landkommune, hvor mange Landbrugere mangler Arbejdskraft, og i denne Kommune møder der hver Dag en ung arbejdsløs Bager til Kontrol. Det er den eneste Mand, der er arbejdsløs i denne Landkommune, saa rent talmæssigt betyder det selvfølgelig ikke meget, men det vækker dog en Del Forundring, naar Arbejdsløshed og Mangel paa Arbejdskraft optræder samtidig i en saadan ren Landkommune. Vedkommende unge Mand har været arbejdsløs, siden han fik udlært ved Bagerfaget; det er et af de triste Tilfælde, som desværre vist er ret almindelige. Det forekommer mig, at en saadan ung Mand var bedre tjent med at tage midlertidigt Arbejde ved Landbruget end med vedblivende at gaa arbejdsløs.

Den eneste Hindring for, at vedkommende unge Mand kan faa Arbejde, er hans Faguddannelse. Havde han ikke haft den, kunde han have faaet 10 Pladser i Stedet for en, og han kan selvfølgelig gøre Fyldest i disse Pladser, selv om han har denne Faguddannelse, men det er vel nok i Strid med hans Værdighed.

Jeg bebrejder ikke en saadan ung Mand, at han foretrækker Understøttelse fremfor Arbejde, men jeg synes, der falder et tungt Ansvar paa Autoriteterne, fordi de frister de unge Mænd til at tage Understøttelse i Stedet for Arbejde uden for Faget. Staten giver Millionbeløb ud for at nedbringe Arbejdsløsheden gennem Igangsættelse af Byggeri og Reparationsarbejde, men de mere ubehagelige Opgaver angaaende Arbejdsløsheden forsøger man ikke at løse. Saa længe Landet samtidig hærges af Arbejdsløshed og Mangel paa Arbejdskraft til det mest samfunds nødvendige Arbejde: at udnytte Landets naturlige Rigdomskilder for at dyrke den Jord, der skal give Føden til Befolkningen — saa længe er Rigsdagen ikke sin Opgave voksen med Hensyn til den Indsats mod Arbejdsløsheden, som den skulde sætte i Værk.

Efter min Opfattelse var det fuldt saa